

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. MV-22174-2/KM-2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2020, č. j. 10 A 83/2017 - 31,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností ze dne 19. 6. 2020 žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž městský soud výrokem č. I. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. MV-22174-2/KM-2017, a rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky ze dne 5. 1. 2017, č. j. PPR-33295-5/ČJ-2016-990140. Výrokem č. II. městský soud uložil Policii České republiky, Policejnímu prezidiu České republiky povinnost poskytnout žalobci pokyn policejního prezidenta č. 66/2014, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť v případě zrušení napadeného rozsudku by již případné škody vniklé poskytnutím požadované informace nemohly být zpětně napraveny, přičemž přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[3] Žalobce ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že nesouhlasí s odložením vykonatelnosti napadeného rozsudku. Konstatoval, že pokud Policie České republiky dodržuje bezpečnostní standardy pro informační systémy, které jsou důležité pro chod našeho státu (tzv. kritickou informační infrastrukturu), pak je odkaz stěžovatele na tvrzené bezpečnostní riziko pouze odkazem na realitu. Riziko existuje vždy a není jej možné nadřazovat řádnému výkonu povinností. Tvrzení stěžovatele, že by poskytnutí pokynu policejního prezidenta č. 66/2014 vedlo k závažnému ohrožení činnosti Policie České republiky, pak jen ukazuje na to, že právě činnost Policie České republiky může být ohrožena nesprávným zabezpečením a fungováním ochrany před kybernetickými hrozbami. Žalobce závěrem dodal, že řada pokynů policejního prezidenta je zpřístupněna veřejnosti prostřednictvím veřejné datové sítě, a požádal Nejvyšší správní

soud o provedení dokazování v řízení o kasační stížnosti, neboť je zcela zásadní prověřit důvodnost tvrzení stěžovatele ohledně bezpečnostního rizika a ohrožení činnosti Policie České republiky.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS: *„S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[6] Nejvyšší správní soud dále stejně jako např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 - 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku proti pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy,

pokračování

jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[9] Argumentaci stěžovatele, že v případě poskytnutí rozkazu policejního prezidenta č. 66/2014 žalobci vzniknou nenapravitelné škody, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť tato skutečnost nezakládá u stěžovatele nepoměrně větší újmu. Stěžovatel totiž nespecifikoval, jaké nenávratné škody by mu poskytnutím výše uvedené informace vznikly, ani neobjasnil souvislost mezi poskytnutím této informace a případnou hrozbou kybernetického útoku či jiné bezpečnostní hrozby. Nadto stěžovatel dosud v odůvodnění o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ani v řízení před městským soudem takovým nebezpečím neargumentoval.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[11] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu